

Marko Kravos

Iz pajkove preje

Pajkova nit

Hiša se je prevrnila,
kar na bok je legla:
še diha, še odpira oči,
še bi bila gostoljubna.

Vrata so zleknjena,
strop in tla stojijo
pokonci kot stene.
Obstati v tej hiši

ni šala, kot pajek
je treba v tej sili
razgrniti mrežo
h kosilu, k počitku.

Stvar evolucije
hoditi po stropu,
viseti na svoji niti
v domačem kotu,

na osmih nogah,
na pesniški slini.
Samica z nasmeškom
poželjivo gleda.

Poletje

Let v poletje, izlet na svoje,
selitev v ptičje kraje,
v naročje brez korenin,
s kljunom v naključje,

v mezopotamijo
po mir in moč
iz noči v noč,
od dneva do dneva.

Kopno skopneva,
zjeda ga morje soli.

Slep si, dokler te srce
do bolečine ne kljune.

Spet si, ko zapreš oči,
in zabrni in zadiši.

Svet si, ko ti v prsih
vzbrstijo kristali.

Leteti, leteti, leteti,
samo vzleteti je treba.

Talno gretje

I.

Če tako imenovana ljubezen,
baje na smrt vdana,
ne obudi več ognja, ne sprosti pljuč,

ko je vse na dlani kot veter ob steklu

in nastopi kristalno sočutje, vračanje
na začetek, pod koščeni svod,
čemu hitri utrip zajčjega srca?

II.

Je srce brez bolečine kaj vredno?
Kam po plemensko samico,
ki se godna potika po gozdu
za skok brez glasu, za goli prč?

Kje je ključ za kamniti grad,
pitni dar za srečno uro,
poljub za nenadéjano,
za večerni žar, da kri spet zardi?

III.

Odglagoliti,
se razprhniti v travi
s cvetom
med zobmi.

Prenarediti krč
v nasmeh:
znova vzklikniti:
ah, ta razvratni greh!

Postaviti ljubezen in smrt
v premo sorazmerje.
S preudarno nespametjo
užiti slast zadnje večerje.

Bršljanov list

Stvari, ki so blizu,
čisto blizu, in se oddaljujejo.
Stvari, ki so oddaljene,
niti ne veš zanje, in se bližajo.
Kar prihaja, naj kar odhaja.

Štirje pravi koti
so v križ zloženi,
v tem križu ni kritja,
navpik in počez
ne osi ne oboda.

Rastoča praznina,
razpuščeni stik,
obris odsotnega,
bršljanov list.

Razpostavi smrt res
stvari na svoje mesto?
V obstojno sredino,
v srce?

Ah, da bi le!

Morda v dvoje¹

Med dva zareže nož
do živega do mrtvega

njeno telo
še razpira ustnice

on obleži na rjuhi
ves iz sebe

ona bi kapljo rose
on tri požirke vina

morda ju pomladí
jesenska ekstaza

njuna večerna zarja
sedem let traja morda

in morda

postane vino z vodo
nepresahljiva kri

in se oko z očesom sprime
kot brst na podlago

in bosta pergamentni list
z enim dvostišjem

en brizg čez obe strani
en zarotitveni glas

---

¹ Za *Luciana in Luiso*: Pred letom dni (2009) je furlanski prijatelj in pesnik srečal svojo smrt med ljubezensko igro s svojo ljubo. Nekaj ur pred tem mi je izrazil zadoščenje, da je pravkar poslal v tisk svojo novo zbirko. Morda na tak način, s poezijo in v erotičnem transu, kar preživiš in obstajaš.

čeprav se zdaj z ene strani
na drugo ne vidita
še dihata v sobitju
onkraj smrtne črte

v dvoje morda je le hip
do neskončnega enega

Britev čez ustnice

Udeležuje se pomladi,
se polteno zbližuje
z zemljo v sadilni jami,
zažiga suhljad, obrezuje,
dlan ob dlani ogreva,
na prste sešteva
rodoljubne jate selivk,
razbira paritvene klice
galebov, vetrov,
srčnega utripa.
Polh mu prinaša
lupino oreha, iz nje
zlahka nastane boben,
streha ali karavela
za čez sivo morje.

Prišla bo pomlad,
kot gre britev
čez vlažne ustnice,
preko tesnobe,
za deveto obzorje,
do kačjega svitka,
do prosojnega jajca,
na razcepljeni jezik
med dva strupnika.
Na oni kraj na prostost,
na rep repatice,
v izobilje zemlje,
v plodni zev po seme,
po živo vodo, po -
nikalnico.

Veter v (šk)oljki

Pridejo in grejo
iz moje sence, v mojo senco
prihajajo, odhajajo
pod obok med stebre
k somernemu domu.

V krošnjo zajamem sapo,
srkam šumeči zrak,
pomladno vodo.

Jemati lahko, lahkotno,
razporejati vse mimogrede,
dež in veter.

Plodovi in veje
niso nič dolžni,
deblo nikomur več v zakup.

Prestopam se po svojem,
po ilnatem izobilju,
v ogradi iz kamna.

Ljudje in muhe
so samo nadlega,
letni časi razposajeno
rajajo z mano,
ko zelenim v oljki.

Efeška vdova

Fanfare donijo ob svetlobi bliskov,
javni problemi so pokopani,
pogreb z državnimi častmi,
gospa demokracija,
bi spali z mano?
Zakaj? Kar tako,
zato.

Leporečje je na oblasti,
iz mreže ni mogoče uiti,
slepilo se zaleze v kosti,
nespametno se je upreti
orožneni resnici, pravici,
čaka nas smrt na vešalih
uspavalnega upanja.

Prestradana vdova, vlažna od solz,
slana od pogrebne turizma:
vzemi me nase pod vislicami,
vzemi me vase, da se prebudim!
Še je ključ do naravnega okolja,
v ud se nateka obešenjaška kri:
probiotski seks za nova razmerja.

De arte poetica

Sfinga zastavlja vprašanja
z nasmeškom: so pesniku nedra,
polna mlečnega prahu,
naravni dar ali past usode?

Zlata bilka v senu, zrno v puščavi,
sredobežna spirala od pike do pike.
Algebra v postopku od pomenske ničle
do soli, do kvasa, do testa v peči.

? Gre muza tudi v ogenj po pesem,
nas skuša zvodnica le za nos vleči?
! Brez soneta, brez mezopotamskega epa
bi se večna sfinga še lahko smehljala?

Ne vrag, le sosed

Pri sosedu laja pes.
Ima moj sosed psa?
Imam jaz soseda?

Sosedov pes laja,
pasji sosed ne govori.
Morda s psom laja.

S kom govori, s kom laja?
Pes in njegov sosed
nista prava družba.

Laja ta nekdo kar tako,
ko ga daje polna luna,
metafizika ali spolna nuja?

Sam nimam psa.
Imam psa za soseda?
Imam soseda za psa?

Sosedu sem jaz za soseda,
pa kar brez psa in lajanja.
V akvariju imam zobatca:

na tesnem tiho plava.
In kje dostop do soseda?
Samo prek odprtega morja!

Odnosi so skrajno napeti.
Zobatec postaja vroče krvi,
sosed pa zlepa noče peti.